

KONAN

SLONOVA KULA

TEKST

ROBERT E. HAUARD

ILUSTRACIJE

VALANTEN SEŠE

Čarobna
knjiga

I

Baklje su mutno obasjavale proslavu u Molu, gde su lopovi sa istoka svu noć bančili. U Molu su mogli da se vesele i viču koliko im volja, jer je pošten svet izbegavao tu četvrt, a stražari, dobro plaćeni prljavim novcem, nisu se mešali u njihovu zabavu. Po krivudavim, nepopločanim ulicama punim otpadaka i prljavih lokava teturale su se i urlale pijane galamdžije. Čelik je sevaio u senkama gde je vuk napadao vuka, a iz tame se dizao prodoran smeh žena, zajedno sa odjecima borbe i meteža. Svetlost baklji žarko je palacala kroz polomljene prozore i širom otvorena vrata, odakle je izbijao miris ustajalog vina i oznojenih tela, a čula se i jeka zdravica i udaraca pesnica o grube stolove, kao i skarednih pesama.

U jednoj od takvih jazbina veselje je grmelo do niske, dimom obavijene tavanice, ispod koje su se okupili razni nitkovi odeveni u dronjke – potuljene secikese, iscereni otmičari, lopovi brzih prstiju, razmetljive ubice sa svojim bludnicama, ženama prodornog glasa u drečavoju, kitnjastoj odeći. Domaći odmetnici su preovladavali – tamnopusi, tamnooki Zamorijanci sa bodežima za opasačima i prevarom u srcu. Ali bilo je tamo i vukova iz pet-šest drugih zemalja. Tamo je sedeo džinovski hiperborejski otpadnik, ćutljiv, opasan, sa mačem širokog sečiva privezanim za veliko, suvonjavo telo – jer u Molu su ljudi otvoreno nosili čelik. Bio je tamo i šemitski falsifikator, povijenog nosa i ukovrdžane plavo-crne brade. Kao i britunijska bludnica smelog pogleda, na kolenu Gunderlandanina zlataste kose – lutajućeg plaćenika, dezertera iz neke poražene vojske. A odvratni debeli bandit, čije su bestidne pošalice izazivale povike veselja, bio je profesionalni otmičar koji je došao iz dalekog Kota da Zamorijance poduča otimanju žena, iako su oni imali više iskustva u tome nego što će on ikada moći da stekne.

Taj čovek je prestao da opisuje čari buduće žrtve i zagnjurio je gubicu u ogromnu kriglu zapenjenog piva. Onda, oduvavši penu sa debelih usana, on reče: „Tako mi Bela, boga svih lopova, pokazaću ja njima kako se otimaju devojčure: odvešću je do granice sa Zamorom pre zore, a tamo će čekati karavan da je preuzme. Trista srebrnjaka, toliko mi je jedan grof iz Ofira obećao za vitku, mladu Britunijku iz bolje klase. Nedeljama sam tumarao pograničnim gradovima prurušen u prosjaka ne bih li pronašao jednu za koju sam znao da će odgovarati. I bogme je lepotica!“

On odasla balavi poljubac kroz vazduh.

„Poznajem plemiće u Šemu koji bi trampili tajnu Slonove kule za nju“, reče i vrati se svom pivu.

Osetivši dodir na svojoj tunici, on okrenu glavu i namršti se zbog ometanja. Ugledao je visokog, snažno građenog muškarca koji je stajao kraj njega. Mladić se nije uklapao

u tu jazbinu, kao što sivom vuku nije mesto među šugavim pacovima iz slivnika. Njegova jeftina tunika nije mogla da prikrije oštre, izražene konture moćnog tela, široka i teška ramena, masivna prsa, uzak struk i mišićave ruke. Koža mu je bila smeđa od sunca iz stranih zemalja, oči plave i užarene; zamršena, bujna crna kosa padala mu je na široko čelo. Sa opasača mu je visio mač u izlizanim kožnim koricama.

Kotijanac se nevoljno povuče unazad; jer taj čovek nije pripadao nijednoj civilizovanoj rasi koju je on poznao.

„Rekao si nešto o Slonovoj kuli“, reče stranac na zamorijanskom, sa tuđinskim naglaskom. „Čuo sam mnogo toga o tom tornju; kakva je to njegova tajna?“

Momak se nije držao preteće, a Kotijančeva hrabrost je bila podstaknuta pivom i očiglednim odobravanjem publike. Osetio se vrlo važnim.